

nu indlade mig paa alt det, som har ligget for før, men slutte mig til de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem, der fører Ordet paa Udvalgets Begne. Jeg skal kun med et Par Ord sige, hvad der ogsaa er sagt af den ærede Ordfører, at de Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, ikke ere Andet, end hvad jeg tilbøls kan kalde Redaktionsændringer. Det første Forslag, at der skal sættes „1874“ i Stedet for „1873“, er alene stillet for, at Loven ikke skal faae tilbagevirkende Kraft. At der staaar „1873“ hidrører fra, at der fra Først af stod „1873“ i den sidste Paragraf, og da dette blev forandret til „1874“, glemte man med det Samme at forandre Markstallet paa dette Sted. Om alle disse Ting er der altsaa ikke mere nogen Strid mellem mig og Udvalgets øvrige Medlemmer. Der er da kun et Punkt tilbage, som den ærede Ordfører ogsaa har omtalt, og omtalt temmelig upartisk. Det er ogsaa en fuldstændig Skjønssag, om man af Billighedshensyn skal sætte Fristen for Privilegiernes Varighed til 15 eller 20 Aar. Idet jeg er gaaet ind paa at blive staaende ved 20 Aar, har jeg frafaldet det, som jeg hele Tiden har fastholdt, som Thinget ifjor vedtog, og som Regjeringen i Aar har foreslaaet, nemlig at Privilegierne skulde gjælde for de Paagjældendes Livstid. Jeg kan ikke se Andet end, at man meget godt kunde indrømme dem dette, efterat, som den ærede Ordfører har sagt, Memperne ved disse Privilegier ere afhjulpne ved Ændringsforslaget under Nr. 7, men da Alting skal have en Ende og ogsaa en saadan haard Strid om slike Ting, og det fremdeles ogsaa er flogt ikke at drive sin Paastand altsor vidt, saa er det, at jeg er gaaet ind paa de 20 Aar, og jeg antager ogsaa, at enten der staaar „20 Aar“, eller der staaar „paa Livstid“, vil det væsentlig komme til at betyde det Samme. Det er dog ikke saa aldeles vist, og derfor maatte jeg fastholde 20 Aar i Stedet for 15, saaledes som det er foreslaaet af to andre af Udvalgets Medlemmer. Der ligger for Dieblisset ikke noget andet Stridspunkt for mellem Udvalgets øvrige Medlemmer og mig end dette, om det skal være 20 eller 15 Aar. Jeg tror, at der vil være flere Medlemmer af Udvalget, hvis Naame ikke ere opførte her, som ikke ville have Noget imod at vedtage Forslaget om de 20 Aar. Jeg skal altsaa henstille, at vi, da vi ved at vedtage Ændringsforslaget under Nr. 7 kunne opnaa alt det, som kan have Interesse for Befolkningen og for det Offentlige, saa lade vor Mildhed imod de Medborgere, hvem Sagen vedkommer, og hvis Interesser det i høi Grad berører, strække sig saa vidt, som her er foreslaaet. Dette er min Hensigt til det ærede Thing. For Resten er det jo et Spørgsmaal, om det vil faae nogen praktisk Betydning i Aar; dette skal jeg lade staa hen, men alligevel anbefale Forslaget til Thingets Velwillie.

Ordf. Dette Forslag, som det nu foreligger, er jo en fuldstændig Samarbejdelse af, hvad Regjeringen har forelagt i det oprindelige Forslag, idet man nemlig gaar aldeles bort fra Kansen om Berlingske Tidende og gaar til en Stats Tidende; et Punkt, som vi ved 2den Behandling berørte meget udsørlig, og ogsaa med Hensyn til Stiftstidenderne gaar en fuldstændig anden Vej end den af Regjeringen foreslaaede. Jeg vil derfor tillægge det ærede Things Flertal paa den Side, som er det store Flertal, som det ærede Medlem nys omtalte, den Ære, at de i Virkeligheden her bringe et saa godt som nyt Forslag frem, og forsaavidt kan jeg ikke sige Andet, end at jeg for mit Vedkommende vilde have anset det for naturligt, om det var kommet for i forrige Uge med de øvrige originale Forslag fra den Side af Thinget; thi saa kunde det maasse have været ikke ganske uden Jøie at fjerne det ved en Dagsorden paa samme Maade som de andre. Jeg kan nemlig ikke skjønne rettere, end at dette Forslag har en saadan Stikfælle nu, at man vistnok — i det Mindste haaber jeg det, thi jeg anser den Tilstand, som vil blive skabt ved dette Lovforslag, for saa uheldig, at den efter min Mening vilde blive meget slettere end nu — med Jøie kan udtale, at saaledes som Forslaget nu foreligger, er der ikke nogen Udsigt til at faae det ført igjennem i Nøgtsdagen. Jeg skal derfor ikke i nogen væsentlig Grad indlade mig paa de enkelte Ændringsforslag, som nu ere stillede, men kun henpege paa, at det, som er det væsentligste, er Forslaget under Nr. 6, og at det dog maa antages at skabe en betydelig forandret Stilling, fremfor hvad der dog vistnok var Meningen ifjor. Saaledes som jeg nemlig opfattede Forholdet med Hensyn til, hvad man vilde i det Tilfælde, at en eller flere Stiftstidende saandede passende Udbredelse i en eller flere Retskrebs, maatte jeg antage, at det var Meningen, at man ikke vilde aldeles betage den dens Stilling som Stiftstidende i denne Henseende, men kun forlange, at den (nemlig Stiftstidenden) efter Regjeringens Paalæg skulde, foruden at optage dem i Stiftstidenden, foranstalte de vedkommende for en enkelt Retskrebs gjældende Avertissementer bekendtgjorte i et lokalt Blad, og den Gang kom den Bestemmelse naturlig, at hvis Udgiveren af Stiftstidenden vægrede sig ved at efterkomme dette Paalæg, var Privilegiet hævet. Her er det derimod ligefrem Meningen at skjære Stiftstidenden i Stykker for dens Omraades Vedkommende, ligefrem at skjære af dens Omraade, alt eftersom man hist og her efterhaanden finder en eller flere Retskrebs, hvor man mener, at den har mindre betydelig Udbredelse, og saa lade den ikke mere gjælde for disse Retskrebs, men derimod lade et andet lokalt Blad blive gjældende. Saa er det naturligt, at det sidste Punktum i den nye § 4 gaar ud, thi naar der skjæres bort fra Stiftstidenden, er der ikke Noget at paalægge Udgiveren, saavidt jeg forstaar det.